

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝΓΡΑΦΕΙΑ
ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ
ΕΝ ΤΗ ΑΚΑΔΗΜΕΙΑ

ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΜΥΝΗΣ

ΕΚΤΥΠΟΥΝΤΑΙ
ΕΙΣ 20.000
ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ
ΚΑΙ
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ
ΔΩΡΕΑΝ

Ἐκδιδόμενον τῇ ἐπιμελείᾳ ἐπιτροπῆς ἐκ τῶν κ. κ. Γ. Ν. Χατζιδάκι, Κ. Γ. Ζηλοῦ καὶ Ι. Μ. Λαμβέρου διευθύνοντος.

Η ΑΛΛΑΓΗ

Συνεπείς πρὸς τὰς ἀρχὰς τὰς ὁποίας ἀπὸ ἐτῶν κη-
ύττομεν διὰ τῶν «Πατρίων», θὰ ἐπιχειρήσωμεν σή-
ερον νὰ ἐξαγάγωμεν ἐκ τῆς πρὸ ὀκταημέρου γενομέ-
ης ἐκλογῆς ἀνάλογα διδάγματα. Ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς
κλέγων τοὺς νέους ἀντιπροσώπους του διεδήλωσεν ὅτι
υσφορεῖ διὰ τὸ ἐνεστώσ του, ἀξίων δὲ νὰ κυβερνηθῇ
αὐτὸν ἄλλον ἢ μέχρι τοῦδε τρόπον, ἐξέλεξεν ἐν πολλοῖς
λλοὺς ἀνθρώπους ὅπως ἀντιπροσωπεύσωσιν αὐτόν.

Ἄλλ' ἄρα γε νομίζει ὅτι ἐξεπλήρωσεν οὕτω τὸ
ρὸς τὴν πατρίδα καθήκον του καὶ ὅτι δὲν χρειάζεται
ίποτε ἄλλο ὅπως τὸ μέλλον ἀποβῇ καλύτερον τοῦ
εστώτος; Νομίζει ὅτι μόνοι οἱ τέως ἐκλεκτοὶ καὶ
υβερνηταὶ του εἶναι οἱ ἐνόχοι καὶ ὑπεύθυνοι τῆς ἐνε-
τώσης καταστάσεως, ἀλλασσομένων δὲ αὐτῶν θὰ με-
αβληθῇ καὶ ἡ κατάστασις;

Εἶναι μῦθος τὸ ὅτι ὁ λέων ὠδήγησε τοὺς λαγῶους
ς τὴν νίκην. Εἶναι μῦθος τὸ ὅτι ὁ λαγὼς ὠδήγησε
οὺς λέοντας εἰς τὴν ἥτταν. Πρέπει νὰ ὑπάρχῃ μία
οιότης αἰσθημάτων, δυνάμεις, ρα χακτῆρος μεταξὺ
τρατηλάτου καὶ στρατοῦ, ἀλλοίμονον δὲ εἰς τὸν ἀρ-
ηγὸν τῶν λεόντων ὅταν εἶναι λαγὼς, ἀλλ' ἀλλοίμο-
ν καὶ εἰς τὸν λέοντα τὸν ὑπὸ λαγῶν ἀκολουθούμενον.

Δὲν ἔκαμαν τίποτε, ἀπολύτως τίποτε, ὅλοι ἐκεῖνοι
χιλιάδες, αἵτινες ἐξέλεξαν νέα πρόσωπα καὶ ἔρριψαν
αὐρὴν ψῆφον κατὰ τῶν παλαιῶν, ἂν δὲν ἐνόησαν ὅτι
ἀποδοκιμασία ἀπηυθύνετο καὶ κατὰ τῶν ιδίων ἐαυ-
τῶν· ὅτι μαζὶ μὲ τοὺς ἀρχοντας τοῦ παρελθόντος ἐ-
αυρίζον καὶ τοὺς ἑαυτοὺς τῶν. Δὲν ἔκαμαν τίποτε ἂν
λλαξαν μὲν τοὺς ἀρχοντας ἐμειναν δὲ ἴδιοι οἱ ἀρχόμενοι.

Συνετελέσθη βαθυτέρα, ριζικωτέρα τις μεταβολὴ ἐν
τῇ τῇ ψυχῇ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ; Διὰ τῆς ριπτο-
ένης εἰς τὰς κάλπας τῶν παλαιῶν μαύρης ψήφου ἐ-
αυρίζετο συνάμα ὑπὸ τοῦ ἐκλογέως ὁ πόθος τοῦ ρου-
ετιοῦ, ἡ ἀδιαφορία πρὸς τὰ δημόσια, ἡ στοργὴ πρὸς
λαθρεμπόριον, ὁ ἔρως πρὸς τὴν καταστρατήγησιν
ὦν νόμων, τὸ μῖσος πρὸς τὴν πειθαρχίαν, ἡ λατρεία
ὸς τὰ ἱερά τοῦ προϋπολογισμοῦ ἐδάφια; Διὰ τῆς ρι-
τομένης εἰς τὰς κάλπας τῶν νέων λευκῆς ψήφου διεδή-
υ ἕκαστος ἡμῶν μετάνοιαν διὰ τὸ παρελθὸν καὶ ἀπό-
σιν μεταβολῆς ἑαυτοῦ πρὸ παντός; Ἐδίδομεν ὄρκον
οσιώσεως εἰς τὰ μεγάλα συμφέροντα τῆς Πατρίδος
ἀπαρνήσεως τῶν ιδίων ἡμῶν μικροσυμφερόντων;
Τὰς ἐρωτήσεις ταύτας ὀφείλουσι νὰ ἀποτείνωσι καὶ
ἀποτείνωσι πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν οἱ μέλλον-
ν' ἀντικαταστήσωσι τοὺς παλαιούς νεοί· μόνη δὲ ἡ
τηγορηματικὴ, ἡ ἀσφαλὴς, ἡ ἐννοητικὴ εἰ δυνατόν
ἀντησίς του δύναται ν' ἀποβῇ ἀφετηρία πραγματι-
ἀλλαγῆς καὶ ἀνορθώσεως καὶ ἀνατολῆς αἰθρίων καὶ
μπρῶν ἡμερῶν διὰ τὴν δεινῶς χειμαζομένην Πατρίδα.

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυριακὴ Ι'.

(Λουκ. ι' 38).

Κείμενον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ εἰσῆλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς κώμην τινα.
γυνὴ δὲ τις ὀνόματι Μάρθα ὑπεδέξατο αὐτὸν εἰς τὸν
οἶκον αὐτῆς. καὶ τῇδε ἦν ἀδελφὴ καλουμένη Μαρία, ἡ
καὶ παρακαθίσασα παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ ἤκουε
τὸν λόγον αὐτοῦ. ἡ δὲ Μάρθα περιεσπᾶτο περὶ πολλὴν
διακονίαν¹. ἐπιστάσα² δὲ εἶπε. Κύριε, οὐ μέλει σοι ὅτι
ἡ ἀδελφὴ μου μόνην με κατέλιπε διακονεῖν; εἰπέ οὖν
αὐτῇ ἵνα μοι συναντιλάβηται³. ἀποκριθεὶς δὲ εἶπεν
αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Μάρθα, Μάρθα, μεριμνᾷς καὶ τυρβάζῃ⁴
περὶ πολλά· ἐνὸς δὲ ἐστὶ χρεία· Μαρία δὲ τὴν ἀγαθὴν
μερίδα ἐξελέξατο, ἥτις οὐκ ἀφαιρεθήσεται ἀπ' αὐτῆς.

Σημειώσεις.

1) Κατεγίνετο εἰς διαφόρους οἰκιακὰς ὑπηρεσίας χάριν τῆς δεξιώ-
σεως καὶ περιποιήσεως. 2) Πλησιάζασα, παρουσιασθεῖσα. 3) Ἵνα με
βοηθήσῃ καὶ δώσῃ χεῖρα βοηθείας. 4) Ἐνοχλῆται ταραττεται.

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

Ἐκ τῆς πρὸς Κορινθίους Α' ἐπιστολῆς τοῦ Πάυλου Δ' 9—16.

Η ΑΧΑΡΙΣΤΙΑ

Δυνατὸν ὁ ἄνθρωπος νὰ ἔχῃ πολλὰ προτερήματα καὶ
πολὺ κκλὰς διαθέσεις. Ὅταν ὅμως εἶναι ἀχάριστος, ὅλοι αἱ
ἀρεταὶ του χάνονται. Ὁ ἀχάριστος ὁμοιάζει τὸν καρβου-
νάρην, ὁ ὅποιος ποτὲ δὲν δύναται νὰ ἔχῃ καθαρὰν ἐνδυμα-
σίαν. Διότι, ὅπως ἡ σκὴν τῶν καρβούνων μαυρίζει καὶ λε-
ρώνει τὰ φορέματα, οὕτω καὶ ἡ ἀχαριστία σκεπάζει καὶ
καταστρέφει ὅλας τὰς ἀρετὰς καὶ ὅλα τὰ προτερήματα.
Διὰ τὸν λόγον δὲ ἀκριβῶς τοῦτον ὁ θεὸς Ἀπόστολος Παῦλος
μεγάλως κατακρίνει τὴν ἀχαριστίαν, διὰ νὰ προφυλάξῃ τοὺς
χριστιανούς ἀπὸ αὐτῆς. Ἐλυπήθη πολὺ ἡ πατρικὴ του
καρδιά, ὅταν ἔμαθεν, ὅτι οἱ Κορινθιοὶ ἐδείχθησαν ἀχάριστοι
πρὸς αὐτόν. Ἐλυπήθη δὲ ὅχι διότι ἠγάπα τὴν δόξαν καὶ
εἶχεν ἀνάγκην τῆς εὐγνωμοσύνης τῶν, ἀλλὰ διότι ἔβλεπε
καταστρεφόμενον τὸ ἔργον του. Ἐὰν ἡ ἀχαριστία ἐρρίζωνεν
εἰς τὴν Κόρινθον, ἦτο πλέον ἀδύνατον νὰ λάμψουν ἐκεῖ αἱ
μεγάλαι χριστιανικαὶ ἀρεταί. Διὰ τοῦτο λοιπὸν σπεύδει
ἀμέσως νὰ τὴν ἐκρίζωσῃ. Ἐδῶ ὅμως ἀξίος πολλῆς προσο-
χῆς εἶναι ὁ τρόπος, μὲ τὸν ὅποιον προβαίνει εἰς τὸν σκοπὸν
του. Γνωρίζει καλῶς, ὅτι ἡ ἀχαριστία μητέρα ἔχει τὴν
υπερηφάνειαν καὶ τὸν ἐγωισμόν. Καὶ πράγματι· αὐτοὶ ἐδείχ-
θησαν ἀχάριστοι πρὸς τὸν Ἀπόστολον Παῦλον, διότι ἐνό-
μισαν, ὅτι εἶναι ἀνώτεροί του. Βεβαίως ὁ Ἀπόστολος Παῦ-
λος δὲν ἦτο φιλόσοφος, ὅπως ἦσαν αὐτοί. Ἐφαντάσθησαν
λοιπὸν ὅτι, ἐπειδὴ αὐτοὶ μὲν ἐγνώριζον μερικὰ φρασίδια
καὶ λόγους μεγάλους ἀνευ σημασίας, ὁ δὲ Ἀπόστολος τὴν
διδασκαλίαν του περὶ τοῦ Χριστοῦ τὴν ἔκαμε μὲ λέξεις
συνειθισμένας, ἄρα ἡ διδασκαλία του αὐτὴ καμμίαν δὲν
ἔχει ἀξίαν. Οἱ κοῦφοι! Δὲν ἐσκεπτόντο, ὅτι ὅσα μὲ γλώσσαν
κοινὴν ἐδίδασκεν ὁ Ἀπόστολος ἦσαν ἡ ὑψίστη φιλοσοφία εἰς

την οποίαν άνθρωποι νους δὲν ἔφθασέ ποτε. Δὲν ἀπέβλεπον εἰς τὴν οὐσίαν τῆς διδασκαλίας, ἀλλὰ τὴν ἔκρινον ἐν τοῦ περιβλήματος, τὸ ὁποῖον ὁμολογουμένως ἦτο πενιχρὸν καὶ ὑπερῆφανον. Ἐν τῇ ὑπερῆφανείᾳ τῶν δὲ αὐτῶν ἐφαίνοντο ἀχάριστοι πρὸς ἐκείνους, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος διδάσκαλός των. Διὰ τὴν κόψην λοιπὸν τὴν ἀχαριστίαν κόπτει πρῶτον τὴν ἀλαζονίαν καὶ τὸν ἐγωισμόν. Μὲ τὴν ὁμῶς λεπτότητα καὶ τέχνην κάμνει τὸ τοιοῦτον, ὥστε χωρὶς διόλου νὰ τοὺς ἐρεθίσῃ, ζητεῖ νὰ τοὺς διορθώσῃ μὲ ὅσα σήμερον ἡκούσαμεν ἐν τῇ Ἀποστολικῇ περικοπῇ.

Φρονῶ, λέγει, ταπεινῶς, ὅτι ὁ Θεὸς ἡμᾶς τοὺς Ἀποστόλους μᾶς ἔθεσεν εἰς τὸν κόσμον ὡς ὄντα εὐτελεῖ καὶ μηδεμίαν ἔχοντα ἀξίαν, ὡς ἄνθρωποι, τῶν ὁποίων ἡ ζωὴ εὐρίσκεται εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ τυχόντος. Μᾶς ἔκαμεν ἀντικείμενον κοινῆς περιεργείας ὅλου τοῦ κόσμου τοῦ ὁρατοῦ καὶ τοῦ ἀοράτου. Οἱ ἄπιστοι καθὼς καὶ οἱ φιλόσοφοι μᾶς θεωροῦν μωροὺς καὶ ἀνοήτους, διότι τὴν χριστιανικὴν διδασκαλίαν τὴν διδάσκομεν εἰς τὴν γλῶσσαν τοῦ λαοῦ καὶ ὅχι μὲ φράσεις καὶ μὲ λέξεις πομπώδεις. Τὸ ἴδιον δὲ λέγουν καὶ μερικοὶ ἀπὸ σᾶς. Ἀλλὰ δὲν πειράζει· ἀρκεῖ, ὅτι σεῖς εἰσθε ἀφρόνιμοι ἐν Χριστῷ. Ἀρκεῖ, ὅτι ἡ ἰδική σας διδασκαλία περὶ τοῦ Χριστοῦ εἶναι καὶ κάπως φιλοσοφική. Ἡμεῖς εἰς τὸν κόσμον καθὼς καὶ εἰς σᾶς τοὺς ἰδίους φαινόμεθα ὡς ἄνθρωποι ἄνευ δυνάμεως καὶ δόξης κοσμικῆς καὶ ἐπομένως ἀνάξιοι πάσης τιμῆς καὶ ὑπολήψεως. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ δὲν πειράζει· ἀρκεῖ ὅπου εἰσθε σεῖς μεγάλοι καὶ ἰσχυροὶ καὶ τιμᾶσθε ὑπὸ τοῦ κόσμου. Ἡμεῖς αὐτὰ δὲν τὰ θέλομεν. Ἡμεῖς τοῦναντίον, ὑποφέρομεν μὲ πολλὴν προθυμίαν ὅλας τὰς κακουχίας τοῦ κόσμου· πεῖναν, δίψαν, στερήσεις καὶ κακουχίας. Καὶ ἐνῷ ἔχομεν τόσους μαθητάς, οἱ ὁποῖοι καὶ ὤφειλον καὶ ἠδύναντο νὰ μᾶς τρέφουν, ἡμεῖς κοπιᾶζομεν μόνον μᾶς, καὶ ἐργαζόμεθα μὲ τὰς χεῖράς μας διὰ νὰ κερδίσωμεν τὸν ἄρτον μας.

Καὶ ἐξακολουθεῖ μὲ πικρὸν παράπονον, διηγούμενος τὰς κακουχίας, ὅσας ὑποφέρουν οἱ Ἀπόστολοι εἰς τὸ εὐαγγελικὸν τῶν ἔργων.

Οἱ ἄπιστοι, λέγει, καὶ εἰδωολόγτραί μᾶς ὑβρίζουν, ἡμεῖς παρακαλοῦμεν τὸν Θεὸν νὰ τοὺς φωτίσῃ. Οἱ ἔχθροί καὶ διώκται τοῦ χριστιανισμοῦ μᾶς καταδιώκουν, ἡμεῖς ὑπομένομεν τοὺς διωγμοὺς χωρὶς νὰ γογγύζωμεν καὶ νὰ μεμψιμοιρῶμεν. Οἱ κακοὶ καὶ διεστραμμένοι ἄνθρωποι μᾶς βλασφημοῦν, ἡμεῖς ὅμως παρακαλοῦμεν τὸν Θεὸν διὰ τὴν σωτηρίαν των. Καὶ νὰ σᾶς εἰπῶ μὲ μίαν λέξιν ὅλα ὅσα ὑποφέρομεν· ἐγίναντο σκουπίδι διὰ τὸν κόσμον καὶ ἀντικείμενα τῆς περιφρόνησεως ὅλων τῶν ἀνθρώπων.

Πόσον πικρὰ παραπονέται ἡ καρδιά ὅταν πονῇ! Ἐπὶ οὐκ ἡ ἀγία τοῦ Ἀποστόλου καρδιά καὶ διὰ τοῦτο τόσον πικρὰ χύνει παράπονα. Ἐπὶ οὐκ διότι τὴν ἐπλήγωσε τὸ πλεόν θανατηφόρον βέλος, τὸ βέλος τῆς ἀχαριστίας. Ἐπειδὴ ὅμως πάλιν δὲν θέλει καὶ πολὺ νὰ τοὺς λυπήσῃ, μετριάζει τὴν βαρύτητα τῶν λόγων του μὲ τὰ ἐπόμενα.

Αὐτὰ, λέγει, δὲν σᾶς τὰ γράφω διὰ νὰ σᾶς ἐντροπιάσω καὶ νὰ σᾶς λυπήσω. Εἰσθε παιδιὰ μου ἀγαπημένα καὶ διὰ τοῦτο τὰ γράφω διὰ νὰ σᾶς συμβουλεύσω. Ὅτι δὲ εἰσθε παιδιὰ μου πνευματικὰ δὲν θὰ τὸ ἀρνηθῆτε, διότι ἐγὼ σᾶς ἔφερα εἰς τὸν χριστιανικὸν κόσμον, διὰ τῆς ἀναγεννήσεως ἐν τῷ ἁγίῳ Βαπτίσματι. Εἶναι ἀληθές, ὅτι ἔχετε πολλοὺς διδασκάλους. Ἀλλ' οἱ διδάσκαλοι δὲν εἶναι πατέρες. Μόνος ἐγὼ εἶμαι πατὴρ σας καὶ ἐν τῷ δικαίωματί μου τοῦτο σᾶς συμβουλεύω νὰ μὲ μιμηθῆτε.

Ἀπόγονοι πνευματικοὶ τῶν Ἀποστόλων καὶ ἡμεῖς ὄντες, ἀγαπητοί, ὡς μιμηθῶμεν αὐτοὺς. Ὡς ἀποφύγωμεν τὴν ὑπερῆφάνειαν καὶ τὴν ἀχαριστίαν καὶ ὡς εἴμεθα εὐγνώμονες

πρὸς τοὺς εὐεργέτας μας καὶ πρῶτα πρῶτα εἰς τὸν Θεόν καὶ ταπεινοὶ εἰς τὰς πρὸς ἀλλήλους σχέσεις μας. Ὑπερῆφανεύμεθα, διότι ὁ ὑπερῆφανος πολὺ εὐκολὰ ἀχάριστος, ὁ δὲ ἀχάριστος θὰ τιμωρηθῇ φοβερὰ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ. Ὡς γίνωμεν μιμηταὶ τῶν Ἀποστόλων, καθὼς ἐγίναν μιμηταὶ τοῦ Χριστοῦ, καὶ ὡς εἴμεθα βέβαιοι, τὴν προστασίαν καὶ μεσιτείαν αὐτῶν θὰ γίνωμεν καὶ οἱ υἱοὶ καὶ κληρονόμοι τοῦ οὐρανοῦ Πατρὸς μας, τοῦ Θεοῦ.

ΕΘΝΙΚΗ ΜΟΥΣΑ

Ο ΓΡΗΓΟΡΗΣ ΔΙΑΚΑΤΑΣ

Χρυσὸς ἀητὸς τριγύριζεν ὅτ' ἀπ' τὸ Μεσολόγγι·
Ῥωτᾷ στήν τάμπια τοῦ Μακρῆ, στήν τάμπια τοῦ Δεσπότη—
Μὴν εἶδατε τὸ Διακατὰ τὸν καπετὰν Γρηγόρη;
—Σὺρε ποὺλί μ' στ' Ἀντολὶκὸ καὶ κύτταξε τριγύρου,
Κι' ἀγνάντεψε πρὸς τὸν Ντουλμαζ, κι' ἀντίκρου ἀπὸ τὸν
Ἐκεῖ νὰ δῇς ἄσπρα κορμιά καὶ κόκκαλα στὸν ἄμμο
Κι' ἂν ἡμπορέσης διάλεξε τὸν καπετὰν Γρηγόρη.

ΑΠΟΣΠΑΣΘΕΙΣΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

Ο ΑΚΑΜΑΤΟΣ ΠΕΖΟΔΡΟΜΟΣ

Θὰ μείνωμεν ἀμετάτρεπτοι, ἀκλόνητοι ἐν τῇ φάσει ἡμῶν καὶ θέλομεν συνασπίζεσθαι κύκλῳ τῶν ἐκείνων, οἵτινες θὰ ἔχωσι τὸ θάρρος νὰ ἐπιδεικνύται ὅμματα τοῦ κόσμου ὅλου τὴν σημαίαν τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ σφριγῶσαν.

Οὔτε αἱ δυσχέρειαι, οὔτε αἱ στερήσεις, οὔτε οἱ νοι, οὔτε αἱ ἀπειλαί, οὔτε οἱ χλευασμοὶ πρέπειν πτοήσωσι. Δὲν ἀνορθοῦνται ἐθνικὰ οἰκοδομήματα ἀσίων, ἄνευ ἀγώνων.

Ἐν μέσῳ τῶν ἀπεράντων, τῶν ἀτελευτήτων ἐρημικῶν αἰωνιότητος, τὰ ἔτη, αἱ ἡμέραι παρίστανται ὡς σταθμοὶ, ἔνθα ἡ ἀνθρωπότης βραίνουσα εἰς τὸν ποταμὸν τῆς ἐγγαράττει τὰ ἔχνη τῶν διαβημάτων της. Ἡ νοία τῶν ζώντων διεξερχομένων τὴν βίβλον τοῦ περὶ ἀνευρίσκει τοὺς σταθμοὺς τούτους καὶ ἀναπαύεται ἐπὶ τῶν καὶ παρηγορεῖται, καθὼς ἀναπαύονται οἱ θαλασσοπόροι ἐν ὥρᾳ τρικυμίας μένοντες ἐπὶ τῆς ἀκτῆς, ῥοῦντες ἐκεῖθεν τὰ ἀναβαρύνοντα κύματα.

Ἀλλοίμονον εἰς τὰ ἔθνη, ὧν ὁ βίος εἶναι ἄγρυπνος βελχίας, δὲν κύπτει ἡ ἑλληνικὴ φυλή. Ἀπὸ πέντε περίπου ἑκατονταετηρίδων τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος δρόμος ἀνάματος, βαδίζων διὰ μέσου τῶν αἰώνων, σκίζων τὸ πυκνὸν σκότος τῆς ἀρχαίας βαρβαρίας, διαχέων πανταχοῦ τὴν λάμψιν τοῦ πολιτισμοῦ, τὸ ἐλευθερίας.

Τὴν πτέρναν τῶν ποδῶν του κατέφρχον αἱ ἀκαταμάχητοι αἱμαὶ του ἐβαψε τὰ διαβήματά του... τῶν γενεῶν του ἀφειδῶς διεσπάρησαν ἐπὶ τῆς ἀπὸδοῦ, ἣν διέτρεχε... Καὶ ὅμως ὁ ἀκάματος ἐκεῖνος δρόμος ἐβλάδιζεν... ἐβλάδιζεν... ἐβλάδιζε πάντοτε. Ἦν ἐν τοσοῦτῃ ἡ ζωὴ τῆς ῥωμαϊκῆς κατακτείναν ἐπὶ τῆς ἀκτῆς τῆς Βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας καὶ ἐν μέσῳ τῆς κλαγγῆς τῶν ὅπλων τοῦ κατακτητοῦ πανάρχαιον πνεῦμα τοῦ ἑλληνισμοῦ διαλάμπει, ἐνίοτε διαλάμπουσιν οἱ ἀστέρες ἐν μέσῳ συμπεπυγμένων νεφελῶν.

Τοιοῦτῳ τρόπῳ τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος διήλθε τὸν ταχυνόμενον διαρκῶς, ἀενάως ἀναφυόμενον... ὡς

(*) Ἀριστ. Βελκωρίτον.

ἡματος διασφόμενον μέχρι τῆς ἀποφράδος ἡμέρας τῶν Ἀγίων Πάντων τοῦ ἔτους 1453.

Τότε ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων τοῦ Βυζαντίου ἐπάτησαν οἱ σιταροὶ πόδες ἐνὸς τῶν ἀπογόνων τοῦ Ὄσμαν. Ὁ δικέφαλος Βυζαντινὸς ἀετὸς πληγωμένος κατάκαρδα ἔπεσε κατὰ γῆς καὶ ἐπνίγη ἐν τῷ ἰδίῳ αἵματί του. Ὁ κόσμος ὅλος ἐτρόμαξε καὶ ἐν μέσῳ τῆς γενικῆς ἐκπλήξεως ἐθεάθη αἱματόφυρτος ὁ Μωάμεθ ἔχων ἀνὰ χεῖρας τὴν σεπτὴν κεφαλὴν τοῦ τελευταίου τῶν Παλαιολόγων καὶ ὠρούμενος ὥσει λυκοὺς νὰ κραυγάζῃ πρὸς τὴν χριστιανωσύνην ἄπασαν: Ὁ δέτε... ἰδέτε... λαοὶ τῆς γῆς... ἀπέκοψα διὰ τῆς ῥωμαϊκῆς μου τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Καὶ τοῦ θηρίου ἐκείνου τοὺς λόγους τοὺς ἐπίστευσαν, οἱ ἰσχυροὶ τῆς γῆς καὶ ἔπεσαν ἐνώπιον αὐτοῦ καὶ προσεκύνησαν αὐτῷ ἐντρομοί, παραλελυμένοι.

Καὶ ὅμως ἠπατήθησαν... Τὸ αἷμα τῶν Παλαιολόγων τὸ ἀπερρόφησεν ἡ γῆ τῆς Ἑλλάδος καὶ δι' αὐτοῦ ἐκυοφορήθη ὁ νέος Ἑλληνισμὸς καὶ ἐξ αὐτοῦ ἀνεβλάστησαν οἱ γίγαντες τοῦ μεσαιωνικοῦ ἀγώνος, καὶ δι' αὐτοῦ ἐγράφη ἡ πολιτικὴ διαθήκη τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐσφραγίσθη ἡ μυστικὴ ὁμολογία, ἔνθα αἱματηροῖς γράμμασιν ὑπάρχει γεγραμμένον ἐν μιᾷ καὶ μόνῃ ῥήτρᾳ τὸ αἰώνιον τὸ ἀμετάτρεπτον συνθημα τοῦ Ἑλληνισμοῦ: Ἐμπρός... Ἐμπρός... Ἐμπρός...

Ἐπὶ τετρακόσια ὅλα ἔτη, ἐνῷ ὁ κόσμος ὅλος ἐσῆπετο ὑπὸ τὴν δουλείαν, ὁ μυστηριώδης ὁ ἀκάματος ἐκεῖνος πεζοδρόμος ἐβλάδιζεν... ἐβλάδιζε πάντοτε... Ἐκρουεν ἐν ὥρᾳ νυκτὸς τὰς θύρας τῶν μονῶν καὶ κράζων κατ' ὄνομα τοὺς κατατρυχομένους μοναχοὺς ἔλεγεν εἰς αὐτοὺς: «Γρηγορεῖτε... ἰδοὺ ὁ νυμφίος ἔρχεται.»

Εἰσέδου κρύφα ἐντὸς τῆς κλύβης τοῦ πένητος γεωργοῦ καὶ ἐγείρων ἐκ τοῦ ὕπνου τὸν τεθλιμμένον ζευγηλάτην τὸν περιέθαλπε καὶ τὸν διέταττε νὰ μὴ δειλιάσῃ... Τοιοῦτο τροπὸς παρήρχοντο αἱ γενεαί, ἀλλὰ δὲν παρήρχοντο καὶ αἱ ἐλπίδες...

Ἐλαμψε τέλος καὶ ἡ ἱερὰ ἡμέρα τῆς 25 Μαρτίου τοῦ ἔτους 1821 καὶ ἐκ μιᾶς ἐνῷ ἔχθροί καὶ φίλοι ἐθεώρουν ἐσβεσμένον τὸ πνεῦμα τῆς Ἑλλάδος, ἐνῷ ὁ κόσμος ἐπίστευεν ὅτι ὁ Ἑλληνισμὸς κεκμηκὼς ἐκ τῆς μακρᾶς ταλαιπωρίας ἐκεῖτο νεκρὸς ἐν τῷ τάφῳ, αἰφνης ἀπὸ τῶν κορυφῶν τοῦ Πίνδου καὶ τοῦ Ὀλύμπου, ἀπὸ τῶν ἀκρωρείων τῆς Ὀσσης καὶ τῶν Ἀγρᾶφων ἀπὸ τοῦ μοναστηρίου τῆς Ἀγίας Λαύρας ἀκούεται ἡ βροντῶδης φωνὴ τοῦ μυστηριώδους ἐκείνου πεζοδρόμου. Ἐμπρός... στάρματα... ἐγέρθητε...

Καὶ τὰ τρισάθλια τέκνα τῆς Ἑλλάδος ἠγέρθησαν... καὶ τὸ αἷμα ἔρρευσεν ποταμὸν... καὶ ἡ πρωτεύουσα τῆς Ἀνατολῆς εἶδε κρεμᾶμενον τὸν Πατριάρχην Γρηγόριον... καὶ αἱ Θερμοπύλαι ἐφρίξαν ὀρώσαι μαρτυροῦντα τὸν Διάκον... καὶ μυριάδες γυναικῶν καὶ παιδῶν ἐθεάθησαν σπαραττόμενα... καὶ ὅμως ὁ ἀκούμητος, ὁ ἀδυσώπητος ἐκεῖνος πεζοδρόμος βλαδίζων ἐν μέσῳ τῶν σφαγῶν καὶ τοῦ ὀλέθρου δὲν ἔπαυε βρυχώμενος ὡς λέων νὰ κραυγάζῃ πάντοτε:

Ἐμπρός... ἐμπρός... ἐμπρός...
Ὁ ἔχθρος ἀπνύθησε, παρήτησε τὸ πεδὶον τῆς μάχης καὶ ἐκ τοῦ φοβεροῦ τούτου κατακλυσμοῦ ἀνεφύη τὸ Βασιλεῖον τῆς Ἑλλάδος.

ΑΝΔΡΕΙΑ ΚΑΙ ΕΥΣΕΒΕΙΑ

2'

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΤΡΩΕΣ

Εἶχον καλέσῃ οἱ κήρυκες τοὺς ἡγεμόνας τῶν Ἑλλήνων ἐν Σπάρτῃ, συνήλθον δὲ οὗτοι πανταχοῦ τῆς Ἑλληνίδος γῆς ἀπὸ τῶν Περαιῶν μέχρι τῆς Κρήτης καὶ ἀπὸ Κεφαλ-

ληνίας μέχρι τῆς Ῥόδου. Διὰ τὴν ὕβριν πρὸς τὴν Ἑλλάδα ἔνεκα τῆς ἀρπαγῆς τῆς Ἑλένης κηρύσσεται κατὰ τῆς Τροίας ὁ πόλεμος. Τοῦτο εἶναι ἡ πρόφασις. Ἡ αἰτία ἡ ἀληθὴς εἶναι ὁ ἀπαστος καὶ αἰώνιος πόλεμος μεταξὺ τῆς Ἀσίας καὶ ἡμῶν τῶν οἰκούντων τὴν Ἑλληνικὴν χερσονήσον περὶ ἐπικρατήσεως ἐν τῇ ἀνατολικῇ λεκάνῃ τῆς Μεσογείου· ἄνευ τῆς Ἀνατολῆς ἡ ἐνταῦθα Ἑλλάς δὲν δύναται ζῆ ἐλευθέρᾳ, ἀκμαζούσης δὲ τῆς Ἑλλάδος ὁ κύριος τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ὑποδουλοῦται.

Ἀρχεται ὁ πρῶτος τοιοῦτος πόλεμος. Ἐν τοῖς ὅμοις τῆς Αὐλίδος τῆς Βοιωτικῆς ἀθροίζονται αἱ νῆες καὶ ἡ στρατιὰ τῶν Ἑλλήνων. Ἐκεῖ ἐν τακτῇ χρόνῳ προσέρχονται χαλκασπίδες, χαλκὰ δὲ καὶ κρήνη φέροντες καὶ θώρακας καὶ κνημῖδας πάντα ἐκ τορευμάτων κατακόσμοι οἱ πολεμισταί, Περραιβοὶ καὶ Μυρμηδόνες καὶ Αἰτωλοὶ καὶ Βοιωτοὶ καὶ Ἀθηναῖοι καὶ Μυκηναῖοι καὶ Πύλιοι καὶ Κρήτες. Ἀκτινοβολίαν ὡς ἄστρων ἐκπέμπουσιν αἱ λόγχιαι αὐτῶν ἐν τῇ παρατάξει, θορύβου δὲ γενναίου ἐμεστώθη ἡ βοιωτικὴ γῆ καὶ αἱ καταντικρὺ ἀκταὶ τῆς Εὐβοίας ἐκ τῶν μ' ἐλεφαντίνην λαβὴν ξιφῶν προστριβομένων ἐπὶ τῶν χαλκῶν ὅπλων, ἐκ τῶν χαλκίνων ἀρμάτων καὶ τῶν χρεματισμῶν τῶν ἐλαυνόντων αὐτὰ ἀνὰ τὴν πεδιάδα ἵππων.

Φύραγμα πολεμικὸν καὶ ἀγερωχία εἰς τὰς ὄψεις πάντων. Ἀλλ' ἡ ὁρμή των ἔχει ἀνακοπὴν ὑπὸ νηνεμίας ἡ θάλασσα ἔγεινε μολυβδίνη. Αἰτία ὅτι ἡ Ἄρτεμις, ἡς ἱερὰν ἔλαφον ἐφόνευσεν ὁ Ἀγαμέμνων ἐν κυνηγεσίῳ, ὠργίσθη κατὰ τῶν Ἑλλήνων. Ἡ ὁργὴ εἶναι προσποίητος· οἱ θεοὶ μᾶλλον θέλουσι νὰ δοκιμάσωσιν, ἂν οἱ στρατευόμενοι κατὰ τῆς Ἀσίας φειδωλεύονται τῆς εὐτελοῦς ζωῆς καὶ τῶν ἄλλων ἐφημέρων ἀγαθῶν ἢ πάντα εὐθυμοὶ προσφέρουσιν ἐπὶ τοῦ ἱερωτάτου βωμοῦ τῆς πατρίδος. Τὰ βουλευματα τῆς ὠργισμένης θεότητος ἐρευνῶν ὁ μάντις εἶπεν ὅτι ἡ θεὰ θὰ ἐπιτρέψῃ τὸν πλοῦν, ἂν θυσιάσῃ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῆς τοῦ στρατηλάτου τῶν Ἑλλήνων Ἀγαμέμνονος ἡ κόρη, ἡ Ἰφιγένεια. Λύκων πεινώντων ἀγέλη ἐπέπεσεν εἰς τὴν καρδίαν τὴν πατρικὴν τοῦ ἀνακτος τῶν Ἑλλήνων καὶ σπαρασσεί αὐτήν. Ἀλλ' ὅμως θὰ τελεσθῇ ἡ θυσία· διότι τοῦτο ζητεῖ ἡ πρὸς τὸ θεῖον ὑπακοὴ καὶ ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν πατρίδα. Ἡ κόρη ἐκλήθη ἐκ τῶν Μυκηνῶν, ἵνα δῇθεν γείνη σύζυγος τοῦ μεγίστου τῶν τότε ἡρώων, τοῦ Ἀχιλλέως. Ἀλλ' ἡ ἀλήθεια ἐγένετο αὐτῇ γνωστὴ. Λυπεῖται διότι ἀντὶ νὰ γείνη νύμφη τῆς θεᾶς Θέτιδος, ἀντὶ νὰ εἰσελθῇ ὑπὸ τῆς σκῆπτος τοῦ ὑμεναίου εἰς τοὺς δόμους τῶν Αἰακιδῶν, εἰς τοὺς δόμους τοῦ Ἀδού θὰ καταβῇ ὑπὸ τοὺς θρήνους τῶν γονέων καὶ τῶν ἀδελφῶν της. Ἀλλ' ἡ λύπη αὐτῆς διὰ τὸν θάνατον εἶναι, ὅπως ἡ τοῦ Διάκου, ἡπὶον ἄλγος διὰ τὴν στέρξιν τῆς ἀνδοστεφούς νεότητος, ἀπῶρα π' ἀνθίζον τὰ κλαδιά καὶ βράζει ἡ γῆ χορτάρι». Πρὸς αὐτὴν τὴν ἀντιπαρερχομένην θλιψὴν αἰρεται ἡ περίσεμνος τῆς πατρίδος ὄψις, καὶ ἡ θέλησις τῶν θεῶν. Καὶ πρὸς τοὺς γονεῖς, πρὸς τὸν Ἀχιλλέα, θέλοντα νὰ σώσῃ αὐτὴν μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς του, λέγει ἡ Ἑλληνίς· αἰεὶ ἐμὲ ἡ Ἑλλάς ἡ μεγίστη πᾶσα τῶρα ἔχει ἐστραμμένα τὰ βλέμματα· ἀπὸ ἐμὲ ἐξαρτᾶται νὰ διαπεραιωθῇ ἡ εἰς ὀρεῖς. 7) ὁ στόλος καὶ νὰ κατασκαφῶσιν αἱ πόλεις τῆς μόνον ἀπὸ τοῦ δέν πρέπει παρὰ πολὺ νὰ φιλοφύγῃ. Διὰ τὴν μὲν, ὡ μῆτερ, ἀλλὰ διὰ πάντων ἡμῶν κοινόν· δίδω τὴν ζωὴν.

ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

Προσφέρει λοιπὸν τὴν Ἀποστολὴν τοῦ Παύλου Θ' 2—12.

ὁ πατὴρ καὶ αὐτὴ, ὡς Ἀ' ἐπιστολῆς τοῦ Παύλου Θ' 2—12. θανάτου ἐκείνου
ΣΚΑΝΔΑΛΟΝ
πᾶσιν, ἐν ᾧ ἐ-
παισι κρυφαλιστὴς Ματθαῖος εἰς τὸ δέκατον ὄγδοον κε-
υῖον Πολύμῳ ἱεροῦ αὐτοῦ εὐαγγελίου, ὅπου ὁ καθείς εὐκολα
τρὶς κινδύμιαν λαμπρὰν περικοπὴν ἐκ τῆς ὅλης διδασκα-
ῶς τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀναφέρει καὶ τοὺς λόγους τοῦ Σω-
περὶ τοῦ σκανδαλοποιῶ, περὶ ἐκείνου δηλαδὴ τοῦ
ῶπου, ὁ ὁποῖος ἔργον ἔχει νὰ δημιουργῇ σκάνδαλα. Τί

σοντος τὸ ἑαυτοῦ συμφέρον πρὸ τοῦ κοινοῦ κινδύνου. Εἶπε παλαιός τις αὐτὸ μὲν νὰ σφαγῇ τις εἶναι δεινόν, ἀλλ' ὅμως εὐκλείαν ἔχει, τὸ δὲ νὰ μὴ ἀποθάνῃ εἶναι δειλόν, ἀλλ' ὅμως ἡδονὴ ἐν αὐτῷ ὑπάρχει. Ἐκ τούτων οἱ βάρβαροι προκρίνουσι τὸ δεύτερον, οἱ Ἕλληνες τὸν θάνατον τὸν μετ' εὐδοξίας.

Τοῦτο ἔπραξε καὶ ὁ Πρωτεσίλαος πρὸ τῆς Τροίας. Ἐπὶ τῆς ἀκτῆς αὐτῆς κατέπλευσεν ὁ Ἑλληνικὸς στόλος. Παρατεταγμένοι εἰς ἄμυναν εἶναι οἱ Τρῶες οἱ ἱπποδαμασταὶ καὶ οἱ Δάρδανοι καὶ οἱ στήθος πρὸς στήθος μαχόμενοι Λύκοι. Ἀγούσιν αὐτοὺς ὁ Αἰνείας, ὁ Διήφοβος, ὁ ἰσόθεος Μήστωρ καὶ ὁ Τρώϊλος ὁ ἄρματηλάτης, καὶ αὐτὸς ὁ ὑπερύψηλος ὁ ὀρμητικὸς Ἑκτώρ. Διατὶ δὲν ἀποβαίνουσιν οἱ Ἕλληνες; μὴ φοβοῦνται ἐκείνους; οὐχὶ διότι, ὅτε μετὰ μικρὸν θὰ πηδήσωσιν εἰς τὴν γῆν, οἱ Τρῶες θὰ κλεισθῶσιν ἐμφυβοὶ μέσα εἰς τὰ τεῖχη. Μάντευμα κρυερὸν συνέχει τοὺς Ἕλληνας, ὅτι ὁ πρῶτος αὐτῶν ὁ μέλλων νὰ πατήσῃ τὴν πολεμίαν γῆν θὰ φονευθῇ. Νὰ πηδήσῃ τις πρὸς οὕτω βέβαιον θάνατον οὐδὲν ἐργαζόμενος διὰ τῆς χειρὸς πολεμικὸν εἶναι ψυχρὸν καὶ ἀπειροκαλίας φαίνεται ἔργον, ἀλλ' ὅμως εἶναι πράξις θεσπεσίας εἰς ὑψηλοφροσύνην ἀφροσύσεως πρὸς τὸ κοινὸν ἀγαθόν. Βεβαίως οὐδεὶς ἀσιανὸς ἤθελε πράξῃ τοῦτο, τῶν Ἑλλήνων δὲ πάντες, ἀλλὰ προέλαβεν αὐτοὺς ὁ Πρωτεσίλαος, τῶν Περραιβῶν ὁ ἄναξ, ὁ δικαίως ὕστερον τιμηθεὶς ἐν Ἑλαιοῦντι τῆς Χερσονήσου ὡς ἡμίθεος, οὐτινος εἰς τὸν τάφον ὁ Ἀλέξανδρος πομπὴν καὶ θυσίαν ἐτέλεσε, πρὶν διαπεραιωθῇ εἰς τὴν Ἀσίαν.

Οἱ Ἕλληνες ἀποβάντες κατέκλυσαν τὴν Τρωϊκὴν γῆν. Λάμπει ἡ πεδιάς ἐκ τῶν ὅπλων, ἐν ᾧ ὁμοῖα λάμψις περιστέφει τὴν ἐπαλξιν τῆς Ἰλίου. Μακρὸς ἄγών, διότι ἡ Ἀσία πᾶσα μέχρι τοῦ Θερμῶδοντος καὶ μέχρι τῆς Λυκίας καὶ ἡ Αἰγυπτος ἔρχονται ἐπικύρουσι τῶν Τρώων. Ἀλλ' ἡ πόλις θὰ πέσῃ, διότι τὴν ἀσεβῆ πράξιν τοῦ Πάριδος, ὕβρισαντος τοὺς ἱεροὺς νόμους τῆς ξενίας, πάντες οἱ πολῖται ἀνέλαβον δι' ἑαυτοῦς. Ὁ Ἑκτώρ ὁ εὐσεβὴς ἐφρονεύθη, ἐδολοφόνησεν τὸν Ἀ-

χιλλέα καταπατήσαντες τοὺς ἱεροὺς ὄρκους τῶν θεῶν τέλος ἀφῆρέθη ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως τὸ παλλᾶδος Παλλᾶδος Ἀθηνᾶς ἡ προστασία. Ἀσέβεια λοιπόν, ἡ Ἑλληνικοὶ ἥρωες σέβουσιν ἄγνως τὸ θεῖον. Πάντοτε πολυτελεῖς πρὸς τοὺς θεοὺς, καὶ ἐπὶ κλησίαις αὐτῶν κινδύνους, ὁ στρατὸς ἅπας ἐπικαλεῖται τὸ θεῖον δίκαιον, καὶ αὐτὸς ὁ ἄναξ Ἀγαμέμνων στρέφεται πρὸς τὸ θεῖον ἐν τοῖς δειναῖς, αὐτὸς δὲ ὁ Ἀχιλλεὺς δὲν ἀντὶ ὅλου στρατοῦ, ἀν μὴ ἐπεκαλεῖτο συνεχῶς τὸν ἄντικειν Δία, τὸν πρῶτον θεόν. Διὰ τοῦτο ἔχουσι παρ' ἑαυτοῖς εἰς τὰς συρράξεις πρὸς τοὺς πολεμίους παραστάται θεοὺς καὶ ὁ Ἀγαμέμνων καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς ἀπροσμάχῃτος, τὸ ἄρμα δὲ τοῦ Διομήδους ἡνιοχεῖ ὁ Ἀθηνᾶ, ὅπως τὴν ἀσπίδα τοῦ Ἀχιλλέως εἰργάσθῃ καὶ σμῆσεν ὁ Ἡρακλῆς. Διὰ τὴν εὐσέβειαν δὲ τρυφὴν ἐτιμήθησαν ὡς ἡμίθεοι, ὡς ὁ Αἶας ἐν Σαλαμῖνι, ὡς ὁ Πάριος ἐν Λακεδαιμόνι, ὡς ὁ Ἀχιλλεὺς ἐν Λακεδαιμόνι, ὡς ὁ Πάριος ἐν τῇ νήσῳ Δεύκη κατὰ τοῦ Δουνάδεως τοῦ βορρᾶς, ὅπως σωτὴρ ἐγένετο τῶν Ἀθηνῶν, φάσμα παρὰ τοῦ πελώριον μετὰ τῆς προμάχου Ἀθηνᾶς ταχθεὶς κατὰ τὴν Ἀλαρίχου.

ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

Μία γνώμη καθ' ἑβδομάδα.

Ὁ νόμος εἶναι ἐκείνη ἡ ἐλευθέρη ἀπόφασις, διὰ τὴν συγκατάθεσιν ὅλου τοῦ λαοῦ ἐγείνεται.

Ρήγας ὁ Φεραῖος

ΒΡΑΧΕΙΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ν. Σ. Σ. Κ) π ο λ ι ν. Ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς ἐπιστολάς. Ζητηθέντα ἐπρομηθεύθημεν ἤδη.—Α. Α. Κ) π ο λ ι ν. Εὐχαριστοῦμεν, ἐλάδομεν, θὰ γράψωμεν.—Ο. Λ. Ἀδριανὸς π ο λ ι ν. Θὰ γράψωμεν.

ΕΛΛΗΝΟΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ ΛΥΚΕΙΟΝ

Κ. ΓΙΑΝΝΙΚΗ Ἐν Σμύρνῃ.

ΜΕΤ' ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΥ (Ὁδὸς Ρόδων 82-84-86 88).

7 τάξεις καὶ μία προπαρασκευαστική. Ἀνεγνωρισμένον ὑπὸ τῆς Ἑλλην. Κυβερνήσεως ὡς ἰσότημον πρὸς τὸ μόνον ἐν Ἑλλάδι Δημόσιον Πρακτικὸν Λύκειον Ἀθηνῶν.

ΤΜΗΜΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΝ. Διὰ τοὺς προοριζομένους εἰς πανεπιστημιακὰ καὶ πολυτεχνικὰς σπουδὰς. Οἱ φέροντες πτυχίον τούτου ἐγγράφονται εἰς τὰ Πανεπιστήμια ἀνευ ἐξετάσεως.

ΤΜΗΜΑ ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ. Διὰ τοὺς προοριζομένους εἰς τὸ ἐμπόριον.

ΤΜΗΜΑ ΕΚΤΑΚ ΩΝ. Διὰ τοὺς ὅπωςδήποτε ἀνεπτυγμένους νέους ἢ τελειοφοίτους Γυμνασίων παρέχεται ἰδιαίτερον πρόγραμμα, οὕτω ὥστε ἐντὸς δύο ἔτων νὰ ἐκμανθάνωσι δύο ξένας γλώσσας καὶ ὅλον τὸν κύκλον τῶν ἐμπορικῶν μαθημάτων ὁμοίως καὶ διὰ τοὺς τελειοφοίτους τῶν Γυμνασίων τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ ἐπιδοθῶσιν εἰς τεχνικὰς σπουδὰς παρέχεται τὸ εἰς τοῦτο διευκολύνον αὐτοὺς πτυχίον τοῦ πραγματικοῦ τμήματος ἐντὸς ἐνὸς ἔτους, καθ' ὃ ἀκολουθοῦσι μαθηματικά καὶ φυσικὰ ἀνώτερα τῶν διδασκομένων ἐν τοῖς κλασσικοῖς Γυμνασίοις ὡς καὶ τεχνικὰ καὶ ξένας γλώσσας.

ΕΒΝΑΙ ΓΛΩΣΣΑΙ. Διδάσκονται ἡ Γερμανικὴ, ἡ Γαλλικὴ, ἡ Ἀγγλικὴ καὶ ἡ Τουρκικὴ, ἡ Ἑβραϊκὴ καὶ ἡ Ἰβερικὴ. Ἐκλογὴν ὁ μαθητὴς διδασκόμενος αὐτὰς ἐπὶ μίαν ὥραν, οἱ δὲ βραχυτέρως ὥρας καθ' ἑκάστην. Μεθόδους ἀκολουθεῖ τὸ Λύκειον νέας καὶ ταχείας.

Αὐτὰ, λέγονται. Ἐν αὐτῷ διαιτῶνται καὶ κατοικοῦσι τρεῖς καθηγηταὶ (εἰς Γερμανὸς, καὶ νὰ σὲς λυπῇ), ἐπιτετραμμένοι, πλὴν τῆς διδασκαλίας καὶ τῆς ἐπίβλεψιν τῶν τοῦτο τὰ γράφω διὰ τὴν ἐπίβλεψιν τῶν ἐξωτερικῶν ἀπασχολοῦνται καὶ τρεῖς ἄλλοι παιδῶν μου πνευματικῶν καὶ διδάσκαλοι.

Ἐφερα εἰς τὸν Χριστιανικὸν νόμον τοῦ Λυκείου κατὰ τὴν πρώτην ἐν τῷ ἁγίῳ Βαπτίσματι. Εἶναι ἀδελφότητος τοῦ (1906-1910)

Διδασκάλους. ἄλλ' οἱ διδάσκαλοι δὲν 1906-7 1907-8 1908-9 1909-10
ἐγὼ εἶμαι πατήρ σας καὶ ἐν τῷ δικαίῳ 150 169 210
συμβουλεύω νὰ μὲ μιμηθῇτε. 27 28 41
21 24 30

Ἀπόγονοι πνευματικοὶ τῶν Ἀποστόλων καὶ 367 388 471
ἀγαπητοί, ὡς μιμηθῶμεν αὐτοὺς. Ἀς ἀπορᾶ προμηθεύωσιν οἱ βουλόμενοι
ὑπερῆφάνειαν καὶ τὴν ἀχαριστίαν καὶ ὡς εἴμεθα Ἀθήναις.

Ἐξεδόθη ἐν Ἀθήναις

ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΚΗ ΑΚΤΙΣ

Ἡτοι

Χρονολογία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καὶ τῆς βάσει τῆς Μεταφρ. τῶν Ο' Ἀπὸ τῆς δημιουργίας μέχρι τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ συγχρονισμὸς τῶν ἀρχαίων ἐθνῶν.

ὑπὸ ΠΑΠΑ-ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΑΚΟΥ Πωλεῖται ἐν τῷ Βιβλιοπωλεῖ τῆς Ἑκτῆς ἀντὶ φρ. 5.50.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ

Τὰ πωλητήρια καὶ ἐργοστάσια τῆς ἑνὸς λειτουργοῦντα εἰς τὴν νεόκτιστον ἐν τῇ πλατείᾳ Κολοκοτρώνη καὶ ὁδῷ λῆς 1-3.

Ἐλήφθησαν παραγγελίαι τοῦ ἑνὸς εἰς ὑφάσματα ἀνδρικά, γυναικεῖα καὶ ἄλλο εἶδος ἐνδυμασίας, καὶ ὁλονὲν κατασκευάζονται καὶ παραγγελλοῦνται.

Ἐργοστάσια ἐντὸς τῆς ἐνώσεως, ἑνὸς ἀνδρικών ἐνδυμασιῶν ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν γνωστοῦ ἐμπροσφάπτου κ. Κωνσταντίνου Ράπτρια κυριῶν Κα. Φωταίνῃ Κοκκινῇ λου.

ὑποδηματοποιεῖον διευθυντῆς ὁ κ. Π. ῥάκης, βραβευθεὶς μετὰ μεγάλα βραβεία διεθνῶν ἐκθέσεων.

Ραφεῖον Στρατιωτικῶν καὶ διαφόρων ἐργασιῶν. Πηλίκια καὶ χρυσοκεντήματα πάλαι κυριῶν. Ἡ εἰσοδος ἐλευθέρη εἰς τὰς Τιμαὶ ὁρισμέναι καὶ μικραὶ.

Ἑλληνικὴ στρατιωτικὴ ἐνωσις